

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: I EN BORTREJSENDE DAMES STAMBOG.

Citation: Kaalund, H. V.: "I EN BORTREJSENDE DAMES STAMBOG.", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 406. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund01-shoot-workid95688/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

I EN BORTREJSENDE DAMES STAMBOG.
(Skjærtorsdag 1880).

For Dem straal'er Lykken, min unge Frue.
Jeg sidder i Skyggen som en halvdød Flue,
har Gigt i Ryggen og plages af Snue,
og Digternykk'en -- ak, den maa jeg kue!

Man har rost mig, kaldt mig en „sprudlende
Kilde“,

„Nattergalen i Vridsløselille“. —
For den sidste Titel maa Bergsøe svare,
for Vorherres Dom maa jeg selv mig klare.

De vil, jeg skal synge, De vil, jeg skal flyve! —
Ak! husk dog, Frue: jeg er Lærer for Tyve;
det trætter i Længden — forstemmer Humøret,
Fortvivlelsen smitter — man klør sig bag Øret,

synes man fik dog et Kald af Naturen,
blev ikke skabt til at skimle bag Muren,
vilde saa gjerne sin Vinge udfolde
bort fra det evige Mørke og Kolde.

De rejser til Syden, Vaaren imøde,
til det Land, hvor Guldorangerne gløde,
til det evige Rom, hvor hver Sten har Mæle,
for at sværme og elske med skjøne Sjæle.

Min Lod er at vandre til Aften fra Morgen
i dette Depot for Synden og Sorgen;
Dem venter Pinier, Roser og Myrter;
jeg drejer mit Møllehjul rundt, til jeg styrter.

For at finde et Glimt af en Guddomsfunke —
jeg søger hver Dag i en Afaldsbunke.
Det er Lovens justerede Vægt, jeg holder,
men hvad er jeg selv? — kun en stakkels Tolder!

Tilgiv mig da, Frue! Det gaar mig som Fangen,
hvis Sukke afpresses af Frihedstrangen.
Var mit Sind mere let, mine Tanker glade,
jeg bestrøede Dem Vejen med Rosenblade.

Ikke sandt? De vil skjænke mig venlig en Tanke,
naar De vandrer under Amalfi's Ranke,
naar De staar ved det vinblaa Hav ved Sorrent,
med Blikket mod Capri og Ischia vendt?

Hils Raphaels Engle — Oldtidsruinerne —
hils Fru Jerichau, hils Apenninerne —
St. Peders Kuppel og Titus' Bue,
som jeg aldrig har sét — og aldrig faar skue!

HILSEN TIL DE LYKKELIGE PAA SKOVGAARD.

Paa den dejlige Skovgaard i Ordrup Krat
ligger den unge Frue
saa fin og yndig at skue.
Er hun syg? O nej — kun en Smule mat,
der er sket et Himlens Mirakel:
Storcken har bragt en kostbar Skat!
Beth maa ej gjøre Spektakel.
Diavolo, Husets gamle Hund,
maa kjønt holde Fred med Katten,
slet ikke gjø, men holde sin Mund,
selv naar Noget pusler om Natten.
Den unge Frue trænger til Ro —
de spørgende Øjne, de sjældne to,
saa forunderlig dybe og smukke,
hun trænger til lidt at lukke —
thi paa Skovgaard gynger en Vugge!